

Arrest

nr. 269 057 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 27 januari 2020.

1.2. Op 29 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent op X 1968 geboren in X te Libanon. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij de UNRWA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten (DPRA). U woonde vanaf uw geboorte tot 1976 in het vluchtelingenkamp Tel Zaater te Beirut. Omwille van de Libanese burgeroorlog diende u te verhuizen naar Damour (stad ten zuiden van Beirut). In 1982 verhuisde u omwille van diezelfde burgeroorlog naar Adra (Rif Damascus) in Syrië. Daar verbleef u in een school voor weeskinderen genaamd Beit As'aad al Toufoule. In 1986 bent u teruggekeerd naar Beirut waar u verbleef tot en met 1989. Vervolgens besloot u om naar Libië te trekken aangezien de socio-economische omstandigheden in Libanon in de nasleep van de burgeroorlog niet al te best waren. In Libië ging u aan de slag als kapper. U bent in februari 1991 gehuwd met de Libanese S.A.(...) (CG X, O.V. X) samen hebben jullie drie kinderen: F.(...), J.(...) (CG X, O.V. X) en K.(...) (CG X, O.V. X). In 1996 keerde u, met uw gezin, op vraag van uw moeder terug naar Libanon. U vestigde zich samen met uw gezin in het Palestijns vluchtelingenkamp al Shatila te Beirut.

Na uw terugkeer naar Libanon opende u een eigen kapperszaak in Shatila. U kon hiervoor gebruik maken van een pand dat voordien dienst deed als biljartzaak. Het pand was eigendom van uw moeder maar werd uitgebaat door uw broer A.(...). In 1998 kocht u de winkel officieel over van uw broer, dit voor het bedrag van 2.000 dollar, daar u het beu was om van uw familieleden te horen dat uw broer u de toestemming gaf om de winkel te gebruiken.

Begin 2000 ontstonden er kleine conflicten tussen uw gezin en het gezin van A.(...), waaronder het verspreiden van roddels en geruchten.

In 2008 wou uw broer A.(...) uw winkel terug overkopen voor het oorspronkelijke bedrag van 2.000 dollar aangezien hij plannen had om een groot gebouw te zetten op de plaats waar uw winkel zich bevond. U weigerde hier echter op in te gaan aangezien uw winkel in de tussentijd veel meer geld waard was. Naar aanleiding hiervan begon uw broer valse geruchten over u te verspreiden in het vluchtelingenkamp, in casu dat u informatie zou doorgeven aan de Libanese autoriteiten betreffende het reilen en zeilen in het kamp. Als gevolg hiervan werd u vijandig bejegend door de overige inwoners in het kamp.

In 2009 gaf u uw broer de toestemming om enkele werkzaamheden uit te voeren in de winkel in de hoop dat dit de gemoederen zou kalmeren. Dit bleek ijdele hoop.

Op 24 maart 2010 werden u en uw zoon J.(...) aangevallen door uw broer A.(...) en diens zoon. U raakte hierbij gewond aan uw oog en als gevolg hiervan diende u een klacht in bij de Libanese autoriteiten. Uw broer werd opgeroepen door de Libanese autoriteiten maar kon na het betalen van smeergeld al na ettelijke uren vrijkomen. Naar aanleiding van uw klacht werd u verbaal bedreigd door uw broer. Zo'n maand later werd u door uw broer met een mes aangevallen. U raakte hierbij gewond aan uw bil. U diende op vraag van uw familie geen klacht in tegen uw broer voor deze feiten. In hetzelfde jaar kwam A.J.(...), een beruchte crimineel en drugsdealer uit het vluchtelingenkamp die behoort tot het PFLP-GC (Jabhat ash-sha'biyya li tahrîr filastîn - al-qiyyâdat al-'âmma), langs in uw zaak. A.J.(...) beschuldigde u van spionage voor de Libanese autoriteiten. Er ontstond een woordenwisseling waarbij u uiteindelijk gewond raakte aan uw been. Voor zijn vertrek dreigde A.J.(...) ermee om u de volgende keer te doden indien u bleef samenwerken met de Libanese autoriteiten. Vervolgens nam u contact op met uw voormalige collega, en tevens oom van A.J.(...), M.J.(...) in de hoop dat hij met zijn neef zou praten om te situatie te bedaren. U besloot om geen klacht in te dienen tegen A.J.(...) omwille van dit incident.

In 2012 en 2013 namen de geruchten over uw vermeende spionage voor de Libanese autoriteiten toe. U alsook uw gezin hadden hier sterk onder te lijden. Zo kregen jullie te kampen met vijandigheden. Daarnaast werden er meermaals verwensingen en dreigementen geuit ten aanzien van uw persoon door de inwoners van het kamp.

In 2014 werd uw zoon K.(...) tijdens het voetballen geslagen door Walid abu Dib, een lid van de Muzamet al Jabha Shabiha, en werd ook hij beschuldigd van spionage. U heeft deze persoon geconfronteerd waarna er een woordenwisseling ontstond die uitmondde in een schietincident. Niemand raakte hierbij gewond.

Op 26 december 2015 kwam A.J.(...), in het gezelschap van enkele andere leden van zijn bende, opnieuw naar uw zaak. A.J.(...) stelde op zijn beurt voor uw zaak te willen kopen voor zo'n 2.000 dollar. U kreeg twee dagen de tijd om na te denken over dit voorstel. U werd echter gewaarschuwd dat men, indien u zou weigeren, de zaak toch gewoon zou innemen. Na zijn vertrek nam u contact op met uw broer H.(...). U vermoedde immers dat uw broer A.(...) achter deze actie schuil ging aangezien hij zaken deed met A.J.(...). H.(...) informeerde hierover bij uw broer A.(...) maar hij ontkende ten stelligste dat hij hier iets mee te maken had. Op 28 december 2015 kwam A.J.(...) opnieuw langs bij uw zaak. Uw zonen J.(...) en K.(...) waren als enigen aanwezig op dat moment. Er ontstond een woordenwisseling waarbij K.(...) zijn arm gebroken werd en J.(...) verschillende messteken kreeg toegediend. Uw kinderen werden onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht voor dringende medische zorgen. J.(...) moest met spoed worden geopereerd en diende vervolgens tien dagen in het ziekenhuis te blijven ter recuperatie. De verantwoordelijke van het veiligheidscomité in Shatila, A.W.H.(...), kwam langs in het ziekenhuis om te achterhalen wat er gebeurd was. A.W.(...) raadde u aan om geen klacht in te dienen tegen A.J.(...) om uw veiligheid niet verder in het gedrang te brengen. Na deze gebeurtenissen startte u, via uw broer H.(...), nieuwe onderhandelingen met uw broer A.(...) over de verkoop van uw zaak.

Uiteindelijk verkocht u uw zaak voor 5.000 dollar en kocht u een nieuwe zaak elders in het vluchtelingenkamp. Met de verkoop van de zaak kwam een einde aan het aanhoudende familiaal conflict. U kende hierna geen verdere problemen meer met uw broer A.(...).

Op 7 juli 2017 kwam A.J.(...) naar uw nieuwe zaak om tot een vergelijk te komen. A.J.(...) wou de hele situatie achter zich laten liggen en vroeg u om zijn haar te knippen. Niet véél later vielen politieagenten uw zaak binnen en arresteerden A.J.(...). Uw schoonbroer gaf u hierop de raad samen met uw gezin het kamp te verlaten omdat u het risico liep te worden aangepakt door de mannen van A.J.(...) en zijn partijleden daar ze u zouden verdenken van betrokkenheid bij de arrestatie van J.(...). U besloot om uw winkel te sluiten en verliet het kamp. U dook onder bij een vriend in Saoufar. U informeerde uw gezinsleden over de gebeurtenissen waarna ook uw echtgenote en kinderen besloten om onder te duiken. Zij gingen naar Ras al Naba'ah bij uw schoonzus. Na uw vertrek uit het kamp werd u gezocht door leden van de groepering van A.J.(...).

Jullie besloten dat uw zonen als eersten het land dienden te verlaten. In het kader van hun vertrek uit Libanon keerde uw echtgenote éénmaal terug naar jullie woning in Shatila om enkele documenten op te halen. Uw zonen verlieten op 2 augustus 2017 Libanon en ze reisden naar België waar ze op 25 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (DVZ).

Op 4 november 2017 verliet u, samen met uw echtgenote, Libanon op legale wijze. Jullie reisden via Istanbul (Turkije), Colombia, Panama en Ecuador naar Spanje. Op 20 november 2017 dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in bij de Spaanse asielinstanties (zie Eurodac hit). Zonder de procedure af te wachten besloten jullie om door te reizen naar België waar jullie op 25 november 2017 aankwamen. Op 29 november 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingen-zaken. Ook uw echtgenote verzocht diezelfde dag om internationale bescherming.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende stukken neer : uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon (origineel), uw UNRWA registratie kaart (origineel), uw huwelijksakte (origineel), uw reisdocument (kopie), een verklaring van het vastgoedregistratiebureau betreffende uw kapsalon (origineel), een attest van het veiligheidscomité in Shatila (origineel), een medisch attest in verband met uw oogproblemen (kopie), een medisch attest uit Libanon betreffende J.(...) (origineel), een proces-verbaal (kopie), een medisch rapport uit België betreffende J.(...) (origineel), verschillende artikel in verband met A.J.(...) (prints) en een artikel over de UNRWA (print).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS Mohammed dd. 27.01.2020, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden bij de UNRWA terecht kon voor onderwijs alsook voor medische zorgen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 9). U stelde dat uw kinderen initieel UNRWA onderwijs genoten en vervolgens overstapten naar staatsonderwijs (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat dit een persoonlijke keuze was van uw gezin. U toont hiermee geenszins aan dat u niet langer beroep kon doen op de UNRWA inzake onderwijs. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van de UNRWA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 9). In dit verband stelde u dat u in het verleden terecht kon bij de medische centra van de UNRWA, maar er de laatste jaren zelf voor koos om beroep te doen op privé- artsen daar de medische zorg bij de UNRWA klinieken, naar eigenzeggen, minder gespecialiseerd was (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 9 en 10). Tot slot dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u geen voedselhulp en/of financiële bijstand kreeg van de UNRWA niet volstaat om te besluiten dat u geen bijstand genoot. Zo blijkt uit uw verklaringen immers uitdrukkelijk dat deze hulp bedoeld is voor personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 9). Hieronder zal duidelijk blijken dat u en uw gezin zich niet in dergelijke situatie bevonden (zie infra). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in Libanon wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft aangetoond dat u het mandaatgebied van de UNRWA diende te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Wat betreft uw verklaringen aangaande het jarenlange familiaal conflict - van eind de jaren '90 tot en met eind 2015 - tussen u en uw broer A.(...) en dit naar aanleiding van discussies omtrent uw kapperszaak dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat deze problemen werden beëindigd met de verkoop van uw zaak eind 2015/begin 2016. Na de verkoop van uw zaak verbleef u nog méér dan anderhalf jaar in Libanon. In dit verband verklaarde u uitdrukkelijk dat er in deze periode geen problemen en/of incidenten meer plaatsvonden met uw broer (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 27). Ook uw echtgenote benadrukte dat er, met de verkoop van uw kapperszaak, een einde kwam aan de jarenlange problemen met uw broer (zie CGVS Soumaya dd. 04.03.2020, p. 12). Rekening houdend met voorgaande bevindingen dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg niet langer actueel zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar Libanon. In het kader hiervan dient eveneens te worden benadrukt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat het langdurig (en met momenten gewelddadig) conflict met uw broer, en de daaruit volgende problemen, niet de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Libanon (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 23). In dit verband verklaarde u immers uitdrukkelijk dat de problemen die u ondervonden zou hebben naar aanleiding van uw vermeende rol bij de arrestatie van A.J.(...) de directe aanleiding voor uw vlucht (alsook de vlucht van uw gezinsleden) uit Libanon vormden (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 23). Dat u ter staving van uw verklaringen betreffende het familiaal conflict een proces verbaal, en een medisch attest betreffende het door u opgelopen oogletsel, neerlegt wijzigt niets aan voorgaande bevindingen. Deze stukken tonen hoogstens aan dat u naar aanleiding van het incident in 2010 een klacht heeft ingediend bij de Libanese autoriteiten tegen uw broer en dat u een oogletsel heeft opgelopen. Dient echter opnieuw te worden benadrukt dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat het conflict tussen u en uw broer reeds werd opgelost eind 2015 / begin 2016 (zie supra). U toont met deze stukken dan ook geenszins aan dat u omwille van het conflict met uw broer Libanon in 2017 diende te verlaten dan wel anno 2020 omwille van dit langdurig familiaal conflict met uw broer in geval van terugkeer naar Libanon alsnog in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw directe vluchtaanleiding, meer bepaald uw problemen in het vluchtelingenkamp al Shatila naar aanleiding van uw vermeende rol bij de arrestatie van al A.J.(...), dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met A.J.(...) hun oorsprong vinden in twee zaken. Enerzijds zou uw broer A.(...), met wie u jarenlang in conflict lag omwille van uw kapperszaak, volgens u beroep gedaan hebben op A.J.(...) , een gekende crimineel in het vluchtelingenkamp alsook een lid van de groepering 'Qiyadat al Amma', om u te dwingen uw zaak alsnog te verkopen aan de geboden prijs. Anderzijds zouden de bewoners van het vluchtelingenkamp, waaronder ook A.J.(...), ervan overtuigd geweest zijn dat u als informant voor de Libanese autoriteit fungeerde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u door A.J.(...), dan wel door andere bewoners van het vluchtelingenkamp, verdacht werd van spionage voor de Libanese autoriteiten en/of veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt dat u beschuldigd werd van spionage omwille van de functie van uw schoonbroer – de halfbroer van uw echtgenote – Sa.a.H.(...) binnen het Libanese leger (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 27 – zie CGVS So.(...) dd. 04.03.2020, p. 8). Als gevolg van uw familiale band met Sa.(...) verdacht men u er naar eigen zeggen van dat u informatie over het reilen en zeilen in het vluchtelingenkamp doorspeelde aan de Libanese autoriteiten. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26 en 27). Dat u door de inwoners van het Palestijnse vluchtelingenkamp Shatila werd beschuldigd van spionage voor, dan wel van de samenwerking met, de Libanese autoriteiten is bijgevolg geenszins aangetoond. Vervolgens dient te worden aangestipt dat het op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat uw schoonbroer Sa.(...)

effectief tewerkgesteld was bij het Libanese leger zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Zo zijn uw verklaringen, alsook de verklaringen van uw echtgenote, in verband met uw schoonbroer zijn werkzaamheden en functie binnen het Libanese leger uiterst vaag. U stelde uitdrukkelijk dat het enige wat u weet over uw schoonbroer zijn activiteiten is dat hij lang heeft gediend in het Libanese leger. Verder kon u geen details verschaffen. Zo wist u niet welke rang uw schoonbroer had noch wat hij concreet deed binnen het leger. U voegde hier wel aan toe dat uw schoonbroer zo'n vijf jaar geleden op pensioen zou zijn gegaan (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 12). Ook uw echtgenote kwam niet verder dan te stellen dat haar halfbroer lange tijd actief was binnen het leger. In dit verband verklaarde zij dat haar halfbroer het gezin vaak kwam bezoeken tijdens de burgeroorlog in 1982. Tijdens deze bezoeken droeg hij een militair uniform (zie CGVS So.(...) dd. 27.01.2020, p. 8). Wat hij precies deed binnen het leger wist uw echtgenote evenmin (zie CGVS So.(...) dd. 27.01.2020, p. 8). Het is opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote niet in staat waren om enige informatie te verschaffen over uw schoonbroer Sa.a.H.(...) zijn activiteiten bij het leger. Er kan immers verwacht worden dat u toch enige kennis zou hebben van uw schoonbroer zijn werkzaamheden daar dit de reden betrof voor de vele geruchten over uw vermeende spionage-activiteiten. Ter vergoelijking voor uw gebrek aan informatie stelde u dat u geen contact heeft met uw schoonbroer (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 12). Dit volstaat geenszins. Bovendien is dit volledig in strijd met uw latere verklaringen waarin u plotsklaps stelde dat uw schoonbroer u vaak kwam bezoeken in het vluchtelingenkamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 28). Het mag verbazen dat u dergelijke afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot het contact met uw schoonbroer. Het is immers niet geloofwaardig dat u verward zou zijn geweest over het al dan niet hebben van (frequente) contacten die u onderhield met uw schoonbroer dan wel over uw persoonlijke relatie met uw schoonbroer. In deze context kan het Commissariaat-generaal zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u uw verklaringen aanpast naar gelang het u uitkomt. Voorgaande bevindingen doen reeds in niet geringe mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw schoonbroer effectief actief zijn geweest binnen het Libanese leger. Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat het mag verbazen dat – uitgaande van uw verklaringen dat u weinig tot geen contact onderhield met uw schoonbroer – de bewoners in het vluchtelingenkamp überhaupt op de hoogte zouden zijn van uw schoonbroer zijn (vermeende) activiteiten daar u zelf al geen idee heeft wat het werk van uw schoonbroer exact inhoudt, u uw schoonbroer nooit in uniform heeft gezien en u daarenboven quasi géén contact onderhield. Indien het ten andere zo zou zijn dat uw schoonbroer, zoals u later beweerde, op regelmatige basis bij uw thuis langskwam, mag het dan weer verbazen dat het volledige vluchtelingenkamp op de hoogte zou zijn geweest van uw schoonbroer zijn activiteiten maar u zelf niet in staat bent enige informatie te verschaffen aangaande zijn precieze activiteiten binnen het Libanese leger.

Rekening houdende met voorgaande kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw beweringen dat u en uw gezin in het vluchtelingenkamp verdacht werden van samenwerking met de Libanese autoriteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat er enige betrokkenheid was van A.J.(...) in het langdurige familiaal conflict tussen u en uw broer A.(...) (zie supra). In dit verband verklaarde u dat uw broer aanhanger is van een organisatie waartoe ook A.J.(...) behoort, meer bepaald "Jabhat ash-sha'biyya li tahrîr filastîn - al-qi'yâdat al-'âmma" door u afgekort als "Qiyadat al Amma" (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). U stelde dat A.J.(...) tegen betaling op tal van vlakken bescherming bood aan uw broer (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). Dit is echter opnieuw een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Voorts is het opvallend dat u initieel stelde dat zowel uw broer als A.J.(...) aangesloten waren bij 'Jabha al Shabiha', een andere organisatie die eveneens actief is in het vluchtelingenkamp, waarna u snel uw verklaringen moest aanpassen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). Dat u initieel verward was over de groepering waartoe uw broer én A.J.(...) behoren mag ook ten zeerste verbazen. Voorts is het eens zo opvallend dat u uw broer zijn vermeende betrokkenheid bij de "Qiyadat al Amma" niet vermeld heeft op het moment dat u gevraagd werd naar de politieke activiteiten van uw familieleden (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 12). Meer zelfs, u dit uitdrukkelijk gevraagd, beweerde u ten stelligste dat er niemand van uw familie betrokken is in een politieke partij, een beweging en/of een groepering. U voegde hier wel aan toe dat uw oudste broer H.(...) tewerkgesteld is bij een lokale moskee waar hij instaat voor de oproep tot het gebed (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 12). Indien uw broer A.(...) effectief banden heeft met, dan wel op één of andere manier betrokken is bij, de "Qiyadat al Amma", zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, dan mag het verbazen dat u dit niet onmiddellijk gemeld heeft toen u hiernaar gevraagd werd. Voorgaande ondermijnt dan weer de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broer zijn vermeende activiteiten voor/betrokkenheid bij de "Qiyadat al Amma".

Daarenboven is het geenszins duidelijk omwille van welke reden(-en) A.J.(...) zich in eerste instantie zou hebben gemoeid in het conflict tussen u en uw broer A.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). Uit uw verklaringen blijkt dat u eind 2010 voor het eerst heibel kreeg met A.J.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). A.J.(...) zou u beschuldigd hebben van spionage en u met de dood bedreigd hebben indien u uw activiteiten zou verderzetten (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 20). Op dat moment lag u reeds méér dan tien jaar in conflict met uw broer. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met uw broer tot op dat moment grotendeels beperkt bleven tot pesterijen en intimidaties (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 23). U gevraagd op welke wijze A.J.(...) uiteindelijk betrokken is geraakt bij uw familiaal conflict stelde u dat A.J.(...) veel belangen heeft in het kamp. Daar men u verdacht van spionage vormde u een acute bedreiging voor zijn illegale activiteiten in het vluchtelingenkamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 25). Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de vermeende beschuldigingen van spionage en/of samenwerking met de Libanese autoriteiten op zich al niet konden overtuigen (zie supra). Dit terzijde, naar wat u laat uitschijnen werden de (beweerde) geruchten betreffende uw vermeende activiteiten als spion bovendien al véél langer verspreid binnen het vluchtelingenkamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 19). Deze geruchten en beschuldigingen vormen dan ook geen verklaring voor de plotse betrokkenheid van A.J.(...). U geconfronteerd met voorgaande vaststelling stelde u dat uw broer hoogstwaarschijnlijk contact heeft opgenomen met A.J.(...) om u te bedreigen. Volgens u om zelf niet méér in de schijnwerpers te lopen na twee eerdere incidenten waarbij hij u fysiek zou hebben aangevallen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van blote beweringen. U slaagt er met uw verklaringen geenszins in om te duiden waarom A.J.(...) vanaf eind 2010 betrokken werd in het familiaal conflict. Bovendien stelde u dat na het incident eind 2010, waarbij A.J.(...) u naar eigen zeggen bedreigde en tussen uw benen zou hebben geschoten, er géén incidenten of dreigementen méér plaatsvonden en dit tot eind 2015 (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Indien uw broer effectief beroep had gedaan op A.J.(...) om u te bedreigen, dit opdat u alsnog uw zaak zou verkopen tegen de gevraagde prijs, én J.(...) u ook zelf als een bedreiging zag voor zijn illegale activiteiten gezien men ervan overtuigd was dat u fungeerde als informant voor de Libanese autoriteiten, mag het wel ten zeerste verbazen dat A.J.(...) u na dit éénmalig incident in 2010 gedurende vijf jaar ongemoeid zou hebben gelaten.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen reeds in niet geringe mate de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met A.J.(...).

Wat betreft de concrete problemen die u naar eigen zeggen zou ondervonden hebben met A.J.(...), meer bepaald het incident eind 2010 waarbij u met de dood bedreigd werd alsook de incidenten in 2015 waarbij uw beide zonen gewond zouden zijn geraakt (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 17 en 18), dient dan weer te worden opgemerkt dat u zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen die u niet weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs (zie infra). Zoals hierboven ook reeds aangehaald is het geenszins aannemelijk, ingeval van een waarachtig relaas, dat A.J.(...) u, nadat hij u eind 2010 met de dood zou hebben bedreigd, vervolgens gedurende een periode van vijf jaar met rust liet. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de periode tussen eind 2010 en eind 2015 geen persoonlijk contact was tussen jullie beide. U benadrukte daarboven dat er geen incidenten meer plaatsvonden met A.J.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Nochtans beweerde u terzelfdertijd dat A.J.(...) zijn haat jegens u in deze periode, i.c. 2010 – 2015, groter en groter werd, dit daar hij ervan overtuigd was dat u de enige informant was in het vluchtelingenkamp en u als gevolg hiervan een directe bedreiging vormde voor de drugsdealers in het kamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat dit alles geenszins aannemelijk is.

Dat u in het kader hiervan verschillende medische attesten aangaande J.(...)s verwondingen naar aanleiding van het steekincident eind 2015 neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie.

Uit de voorgelegde medische stukken kan enkel worden afgeleid dat uw zoon J.(...) gewond raakte bij een aanval met een mes. Echter, de door u voorgelegde attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw zoon zijn verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de (fysieke of mentale) gezondheidssituatie van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Uit het medisch rapport uit Libanon blijkt dat J.(...) zijn verwondingen opliep ten gevolge van een mesaanval en als gevolg hiervan geopereerd diende te worden. In het medisch attest uit België werden bijkomend vaststelling gemaakt van verscheidene littekens op uw zoon zijn lichaam. Er worden in de verschillende attesten echter geen verdere uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin noch het tijdstip waarop uw zoon zijn letsels opliep. Evenmin spreken de

attesten zich uit over de identiteit van de dader. Dat de letsels en littekens dus het gevolg zouden zijn van een aanval door A.J.(...), zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, en dit mede naar aanleiding van een familieconflict dat jarenlang aansleepte, is dan ook geenszins aangetoond met deze attesten. Bovendien kan worden opgemerkt het medisch attest uit Libanon gedateerd is op 25 juli 2017, zo'n anderhalf jaar na de vermeende aanval op J.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat dit attest werd opgesteld op vraag van uw broer H.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 18). Dit plaatst extra vraagtekens bij de bewijswaarde van het attest. Dient tot slot nog te worden opgemerkt dat het Libanese medische attest een louter met de hand geschreven attest betreft waaraan hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend temeer daar dit document door éénieder kan zijn opgesteld. Dat uw zoon eind 2015 het slachtoffer werd van een mesaanval door A.J.(...) daar hij weigerde om de kapperszaak te verlaten is geenszins aangetoond. Voorts is het bevreemdend dat, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw beide zonen (dringend) medische zorgen dienden te krijgen naar aanleiding van dit incident, u geen enkel stuk neerlegt betreffende K.(...) zijn verwondingen (zie CGVS 27.01.2020, p. 17 en 18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat K.(...) zijn arm werd gebroken naar aanleiding van de aanval in uw zaak en bijgevolg eveneens naar het ziekenhuis werd overgebracht waar hij medische zorgen kreeg toegediend. Dat u wel in staat bent medische stukken voor te leggen ter staving van J.(...)'s verwondingen doch geen documenten kan voorleggen betreffende K.(...) die bij dezelfde aanval zou zijn verwond én, net als J.(...), naar het ziekenhuis werd gebracht waar hij op hetzelfde moment werd verzorgd, mag dan ook verbazen. Indien uw verklaringen aangaande de aanval in uw kapperszaak waarbij uw beide zonen gewond raakten kan logischerwijs worden verondersteld dat u ook betreffende K.(...)'s fysieke toestand na de aanval enig stavingsstuk zou kunnen voorleggen.

Naast voorgaande wordt de waarachtigheid van uw problemen met A.J.(...) voorts ook verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u ook tussen eind 2015 en juli 2017 niets meer gehoord heeft van, noch problemen heeft ondervonden met, A.J.(...). Dit ondanks zijn verscheidene niet mis te verstane dreigement(-en) in de voorgaande jaren ten aanzien van uw persoon omwille van de geruchten over uw vermeende activiteiten als spion voor de Libanese staat én de bedreiging die u voor hem en zijn illegale activiteiten vormde (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 27). Zo stelde u in dit verband het volgende: "Er zijn geen problemen geweest na de verkoop van de zaak aan (mijn) broer A.(...) met A.J.(...). Wel de arrestatie van A.J.(...) heeft bewijs voor bepaalde groeperingen dat ik die persoon heb verklikt aan de Libanese overheid. Er zijn geen intimidaties geweest met die persoon" (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 27). Het mag verbazen dat, indien A.J.(...) u effectief verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en u als een bedreiging zag, het feit dat u eindelijk toegaf de zaak aan uw broer terug te verkopen, voor A.J.(...) voldoende was. Er kan immers niet worden ingezien hoe dit hem ervan zou hebben kunnen behoeden dat u alsnog, via uw vermeende contacten met de Libanese overheid, zijn illegale activiteiten in het kamp zou boycotten. U stelde nochtans dat voorafgaand aan het incident eind 2015, waarbij uw beide zonen gewond zouden zijn geraakt, zijn haat jegens u groter en groter was geworden, dit daar men ervan overtuigd was dat u de enige informant was in het vluchtelingenkamp en u als gevolg hiervan een directe bedreiging vormde voor de drugsdealers in het kamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Dat A.J.(...) u dan, volgend op uw akkoord de zaak aan uw broer terug te verkopen, voor het overige gewoon met rust zou hebben gelaten, is geenszins logisch. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met A.J.(...). Dat A.J.(...) dan uiteindelijk in juli 2017 bij u in de kapperszaak kwam omdat hij de strijdbijl wilde begraven, kan, in licht van voorgaande, dan ook ten zeerste worden betwist. Dit eens te meer gezien u zelf aangaf dat er al ruim anderhalf jaar niets meer was gebeurd daar het conflict reeds opgelost was.

Verder is het geenszins duidelijk waarom men u, alles bijeen genomen, zou beschuldigen van de arrestatie van A.J.(...). In dit verband verklaarde u alsook uw echtgenote dat de bewoners van het vluchtelingenkamp er allemaal vanuit gingen dat u A.J.(...) verklikte bij de Libanese autoriteiten (zie CGVS So.(...) dd. 04.03.2020, p. 9 – zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 22 en 27). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit weerom een blote bewering betreft die niet wordt gestaafd. Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat A.J.(...) op de dag van zijn aanhouding voor het eerst in uw zaak kwam. U had op dat moment al gedurende anderhalf jaar geen contact meer gehad met A.J.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 22). Op welke wijze u op de hoogte zou zijn geweest van zijn komst naar uw zaak, en bijgevolg de bevoegde Libanese instanties hiervan op de hoogte zou hebben kunnen brengen, is dan ook geenszins duidelijk. Daarenboven stelde u, net als uw echtgenote, dat de Libanese veiligheidsdiensten reeds enkele minuten na de komst van A.J.(...) naar uw zaak overgingen tot zijn arrestatie (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 22 – zie CGVS So.(...) dd. 04.03.2020, p. 12). Ook hiermee rekening houdend mag het verbazen dat A.J.(...) zelf, dan wel zijn handlangers of anderen, u verdacht zouden hebben van het doorspelen van deze informatie. Dat u hetzij op voorhand precies zou geweten hebben wanneer A.J.(...) zou langskomen en de autoriteiten hiervan voor zijn komst zou hebben kunnen

inlichten, hetzij kans zou gezien hebben om, in de paar minuten na de binnenkomst van A.J.(...) in uw zaak, onopgemerkt de autoriteiten te informeren waarna deze quasi direct terplaatsse waren, is geenszins aannemelijk. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u juist verdacht werd van enige betrokkenheid bij de arrestatie stelde u dat dit het gevolg was van de jarenlange en hardnekkige geruchten over uw vermeende activiteiten als informant (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 27). Kan hier echter opnieuw opgemerkt worden dat u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat u effectief beschuldigd werd van spionage (zie supra). Uit wat hier net boven werd aangehaald, blijkt dat dit bovendien hoe dan ook geen steek houdt.

Dient eveneens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen ten aanzien van de DVZ, alsook uit uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal, blijkt dat er 282 openstaande aanhoudingsmandaten waren voor A.J.(...) (zie vragenlijst CGVS dd. 16.07.2018, vraag 5). Daarnaast legde u ook verscheidene (kranten-)artikels neer met betrekking tot A.J.(...) zijn illegale activiteiten in het vluchtelingenkamp. Hieruit kan opgemaakt worden dat zowel de Libanese autoriteiten, net als de bewoners van het vluchtelingenkamp, op de hoogte waren van zijn activiteiten (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 19). In het licht van deze bevindingen én rekening houdende met het geheel van voorgaande, mag het duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat men enkel u zou kunnen verdenken A.J.(...) te hebben verklikt. Het is immers duidelijk dat A.J.(...) gekend was bij de Libanese staat én dat er verscheidene personen reeds klacht hadden ingediend tegen A.J.(...) als gevolg van zijn (criminele) activiteiten. In de marge dient te worden opgemerkt dat het wel héél toevallig is dat, nadat u gedurende anderhalf jaar geen contact heeft gehad met A.J.(...), deze op de dag dat hij terug contact gezocht zou hebben met u onmiddellijk gearresteerd werd. Dat u in het kader van uw verklaringen verscheidene artikels betreffende A.J.(...) neergelegde wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. De voorgelegde artikels bevestigen de veiligheidsproblemen gelinkt aan de verkoop van drugs in het vluchtelingenkamp, tonen aan dat A.J.(...) één van spilfiguren binnen de drugshandel is – feiten die op geen enkele manier door de Commissaris-generaal worden betwist – alsook dat hij bij verstek werd veroordeeld. Dat A.J.(...) momenteel nog steeds wordt gezocht door de Libanese autoriteiten, dan wel reeds gearresteerd werd, omwille van zijn criminele activiteiten in het vluchtelingenkamp wordt evenmin betwist. Nergens in de artikels wordt echter enige link gemaakt met u, uw familie dan wel de problemen die jullie zouden gekend hebben met A.J.(...). U verklaarde ook zelf uitdrukkelijk dat u noch uw familie in de voorgelegde artikels worden vermeld (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 19).

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat de “Qiyadat al Amma”, de groepering waarbinnen A.J.(...) actief was én die u ervan verdacht hem te hebben verklikt, amper moeite heeft gedaan om u te vinden na de arrestatie van A.(...) en uw vlucht uit het kamp. Uit uw verklaringen blijkt dat men, met uitzondering van een éénmalige zoekactie op de dag van uw vlucht, schijnbaar geen verdere inspanningen heeft geleverd om u te vinden (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 22). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van “Qiyadat al Amma” om u (alsnog) te vinden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Dat men slechts éénmaal naar u zou zijn komen zoeken, én dit enkel in uw kapsalon, is geenszins logisch. Indien men er werkelijk van overtuigd was dat u als informant fungeerde voor de Libanese staat, en u direct verantwoordelijk werd geacht was voor de arrestatie van A.J.(...), is volstrekt onaannemelijk dat men niet meer inspanningen zou doen / hebben gedaan om u te vinden én bovendien enkel / éénmalig op de plaats waar de arrestatie plaatsvond naar u zou hebben gezocht. Indien u daadwerkelijk A.J.(...) zou hebben verklikt, is het immers weinig waarschijnlijk dat u gewoon in uw kapsalon zou zijn blijven verderwerken. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en voorgehouden vrees. Dat u in het kader hiervan een attest van het veiligheidscomité neerlegt wijzigt evenmin iets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat het attest van het veiligheidscomité met betrekking tot uw problemen met A.J.(...) een loutere weergave is van hetgeen uw broer H.(...) ten aanzien van hen verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Daarenboven strookt de inhoud van het attest niet met uw eigen verklaringen. Zo staat er in het attest dat u de verantwoordelijken van het kamp heeft ingelicht over de illegale activiteiten van A.J.(...) in het vluchtelingenkamp waardoor uw zonen met de dood werden bedreigd (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit een klacht heeft ingediend tegen A.J.(...) daar u schrik had dat hierdoor de situatie zou escaleren (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26 en 27). U maakte evenmin melding van een eventuele aangifte van deze persoon bij de kampverantwoordelijken. Dat uw zonen met de dood werden bedreigd omwille van deze vermeende aangifte klemt bijgevolg eveneens met uw eigen verklaringen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 22).

Wat betreft uw verklaringen dat verschillende personen naar u hebben geïnformeerd bij uw familieleden dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat enkel naar uw algemeen welzijn werd gevraagd. Zo zou men bijvoorbeeld aan uw broer H.(...) gevraagd hebben of alles in orde was met u (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 28). Ook uw echtgenote verklaarde in dit verband dat één van haar vriendinnen, een zekere Fatima die in hetzelfde gebouw als jullie woonden, op een gegeven moment door onbekenden benaderd werd. Men zou gevraagd hebben naar de verblijfplaats van uw gezin (zie CGVS So.(...) dd. 04.03.2020, p. 13). Los van het feit dat u uw verklaringen hieromtrent ook geenszins weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat u hoe dan ook geenszins heeft weten te overtuigen dat naar u werd geïnformeerd door uw voormalige belagers / leden van de 'Qiyadat al Amma', laat staan door mensen die kwade bedoelingen hadden. U verklaarde dat u vermoedde dat uw familieleden werden aangesproken door leden van de 'Qiyadat al Amma', en niet gewoon door geïnteresseerde bewoners uit het vluchtelingenkamp, omdat uw familie die indruk kreeg. Zo stelde u in dit verband het volgende "Daarvoor kwam die persoon bijvoorbeeld niet bij H.(...) om alleen maar 'hoi' te zeggen. Waarom zegt hij nu 'hoe gaat het met jou en hoe is het met Mohammed'. Dat is eigenlijk heel aandachtig. Daarom hebben ze die indruk" (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 28). Dit zijn echter loutere veronderstellingen van uw kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd. Uit niets blijkt dat diegenen die naar u kwam vragen linken hebben met 'de 'Qiyadat al Amma' en / of kwaad in de zin hadden. Ook uw echtgenote kwam niet verder dan het formuleren van loutere veronderstellingen. Zo stelde zij in dit verband dat zij niet veel kennissen heeft in het kamp en zich niet kan inbeelden wie er anders naar jullie zou zijn komen vragen (zie CGVS dd.04.03.2020, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat dit evenmin volstaat om voorgaande bevindingen te weerleggen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, tele-geneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd Libanon te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Libanon.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar Libanon nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u woonachtig was in een huurwoning in het Palestijns vluchtelingenkamp Shatila (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 9). Daarnaast was u eigenaar van uw eigen kapperszaak aan de rand van het vluchtelingenkamp (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 10 en 11). U verdiende maandelijks zo'n 1.500 à 2.000 dollar met uw activiteiten als kapper, dit was naar eigen zeggen meer dan voldoende om uw gezin te kunnen onderhouden. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u de zaak heeft verkocht om uw reis naar België te kunnen financieren dient echter te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft van uw kant die u geenszins staft (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 11). U legt tot op heden geen enkel bewijsstuk neer te staving van uw beweringen betreffende de verkoop van de zaak (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 11). Dat u actueel niet langer eigenaar zou zijn van dit pand is bijgevolg geenszins aangetoond. Wat betreft jullie financiële situatie dient bijkomend te worden opgemerkt dat ook uw echtgenote voltijds tewerkgesteld was, dit als kinderoppasser. Uw echtgenote verdiende hiermee zo'n 500 dollar per maand. Ook uw oudste zoon en uw dochter beschik(t)en over een vast inkomen. J.(...) was tewerkgesteld als salespersoon bij een bedrijf dat schoonmaakproducten verkoopt en uw dochter is tot op heden eigenaar van een cosmetica

zaak in al Na'ema (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw zussen Naj.(...) en Naw.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 13). Verder kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 5 en 13). Dit en het feit dat u, alsook uw overige gezinsleden over een maandelijks inkomen beschikten, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van zijn reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar Libanon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 27 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Naarmate de protesten ook in november aanhielden, beantwoordden de Libanese autoriteiten deze tegen het einde van de maand en de daarop volgende maanden met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Het Libanese leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS, voorheen gekend als Jabhat al-Nusra (JN) of Jabhat Fatah al-Sham (JFS), enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en mortieraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geviseerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisceerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen op eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisceerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al Hilwah en Mieh Mieh leidde de voorbije jaren niet tot significante volksverplaatsingen, maar slechts tot tijdelijke ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Libanon niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, uw UNRWA-registratiekaart, uw huwelijksakte en uw reisdocument bevestigen louter uw persoonsgegevens en de persoonsgegevens van uw gezinsleden, alsook uw herkomst en het feit dat u bij de UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft het attest van het vastgoedregistratiebureau in het vluchtelingenkamp Shatila betreffende uw eigenaarschap van een kapperszaak, dient te worden opgemerkt dat evenmin wordt betwist dat u eigenaar was van een kapperszaak in de periode van 1996 tot 2016. Dient echter te worden opgemerkt dat u met dit attest geenszins aantoont dat u problemen heeft gekend in het vluchtelingenkamp dan wel gedwongen werd om uw zaak te verkopen. Wat betreft het artikel aangaande de werking van de

UNRWA, meer bepaald het gegeven dat de UNRWA niet in staat voor de veiligheid in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal dit niet betwist. Nergens wordt gesteld dat de UNRWA een rol heeft inzake de handhaving van de veiligheid. Dit is immers de bevoegdheid van de Libanese staat. Dient echter te worden opgemerkt dat u met dit artikel geenszins aantoonde dat u geen beroep kon doen op de Libanese autoriteiten ter uwer bescherming dan wel beroep kon doen op de UNRWA op vlak van gezondheidszorg, onderwijs en/of andere diensten (zie supra). De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

In hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten aanzien van uw beide zonen besliste de Commissaris-generaal eveneens tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1A en 1D van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas te weerleggen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de zogenaamde UNRWA-crisis. Verzoeker verwijst naar en citeert uitgebreid uit landeninformatie en andere bronnen waarbij hij concludeert dat UNRWA zijn mandaat niet meer daadwerkelijk kan uitoefenen.

Verzoeker kaart tevens de algemene veiligheidssituatie alsook de leefomstandigheden aan in de Palestijnse vluchtelingenkampen, en meer in het bijzonder dat van Shatila, en stelt dat het actueel praktisch onmogelijk is voor Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon.

Verzoeker vraagt te worden erkend als vluchteling.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt hij de volgende documenten toe:

3. COI Focus, *Palestinian territories - Lebanon: The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*, 9 augustus 2019;
4. THE MEDIA LINE, *UNRWA Schools open despite financial crisis*, 2 september 2019;
5. ALJAZEERA, *Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained*, 2 september 2019;
6. UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017;
7. ASHARQ AL WASAT, *Gazans protest reduction in services by UNRWA*, 2 maart 2020;
8. ALJAZEERA, *UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims*, 6 november 2019;
9. IPS, *Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef*, 8 november 2019;
10. UNRWA, *Updated UNRWA flash appeal for the Covid-19 response*, 8 mei 2019;
11. EURO-MEDITERRANEAN HUMAN RIGHTS MONITOR, *Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees*, 4 maart 2018;
12. AUSTRALIAN GOVERNMENT, *DFAT, Country information report Lebanon*, 19 maart 2019;
13. NANSEN, *De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon*, 7 juli 2020;
14. MIDDLE EAST MONITOR, *Palestinian woman killed in gunbattle between drug dealers Lebanon camp*, 9 juni 2020;
15. legerdienstkaart van zijn schoonbroer;
16. attest Veiligheidscomité Shatila m.b.t. betrokkenheid Ahmed Fraji bij Alqyada Al-Ama van 23 november 2020;
17. medisch attest Jalal Fraji van 17 november 2020;
18. medisch attest Khalid Fraji van 17 november 2020;

19. attest Veiligheidscomité Shatila van 25 juli 2017;
20. attest Veiligheidscomité Shatila met actualisering van 17 november 2020;
21. attest Veiligheidscomité Shatila aanvulling van 23 november 2020;
22. attest UNRWA van 17 november 2020.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 26 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een brief van professor Diana Allan van het Departement van Antropologie en Instituut voor de Studie van Internationale ontwikkeling aan de McGill University in Canada van 10 januari 2021.

3.2. De verwerende partij maakt op 1 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een actualisatie wordt gemaakt van de financiële situatie van UNRWA. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories – Jordan: The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 februari 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker van Palestijnse afkomst is, dat hij een nakomeling is van de Palestijnse ontheemden van 1948 (NPO, p. 3), dat hij een verblijfsrecht had in Libanon en dat hij er de bijstand van UNRWA genoot (NPO, p. 8-9).

Verzoeker legt in dit verband ook zijn identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen voor en zijn UNRWA registratiekaart (AD CGVS, map met documenten).

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij is gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. In de zaak *El Kott* benadrukte het Hof dat *“het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen”* (§ 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 58) (eigen onderlijning).

Geen van beide partijen betoogt dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, worden bepaald of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

5.3. In wezen blijkt uit de door beide partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het agentschap hebben gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. De Raad leest overigens in de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13). Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van

UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen.

In dit informatierapport wordt voorts herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het wordt geacht te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften zoals gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18).

Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 27-32), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waarnaar in het rapport wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar social distance sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Ongeveer tweehonderdvijftig leerkrachten dreigen bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren gesnoeid in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt uit de informatie onder meer nog dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer beschikt over de middelen om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker in het verzoekschrift en bij aanvullende nota bijgebrachte informatie met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA in dezelfde lijn ligt als de geciteerde COI Focus.

Concluderend merkt de Raad op dat UNRWA in Libanon slechts minimale diensten handhaaft.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere uitsluitingsclausules van dit verdrag, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *Ei Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat de verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Voorts merkt de Raad op dat de duur van de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA onvoorspelbaar is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in dat land niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt

geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkteerrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag.

5.4. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de aanvullende nota aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad *“aangaande de mogelijke toepassing van de insluitingsclausule vervat in artikel 1 D van de Vluchtelingenconventie”*.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker wordt erkend als vluchteling in de zin van artikel 1D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES